SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 22 JULI 1937

RONDOM HET KAMPVUUR (Zie bladzijde 5)

DE GESTRAFTE REUS

BOVEN in de bergen, dicht bij een klein dorpje, was een reus komen wonen. „Bliksemoog" was zijn naam, hem door de mensen gegeven, omdat hij zulke wilde ogen had. Niemand wist waar hij vandaan was gekomen.... en niemand ook, die hem dat durfde vragen.

De reus Bliksemoog woonde nog maar kort in de bergen of hij begon al wegen en velden onveilig te maken. Iedereen, die zijn hol moest passeren, maakte hij het erg lastig. Om zijn geweldige honger te stillen ging hij iedere dag op jacht in het gebergte, maar het wild vluchtte weg, naar veiliger oorden, zodat Bliksemoog al spoedig geen voedsel meer kon vinden.

De reus daalde nu af naar het dorpje en eiste van de bevende mensen voedsel en drinken.

Wat waren de kinderen geschrokken toen de reus voor het eerst hun dorpje was komen binnenstappen!

Het was juist onder schooltijd op een warme zomerdag. Er was niemand op straat, alleen een paar kakelende kippen en enkele honden die in alle hoeken en gaten snuffelden naar afval.

De poortwachter zag den reus het eerst uit de verte aankomen. Hij blies op zijn hoorn en sloot gauw de zware eikenhouten deuren, die toegang gaven tot het dorp. De mannen, die op de akkers buiten de wallen aan het werken waren, kwamen doodsbenauwd voor de poort gesneld en riepen luidkeels om binnen gelaten te worden. Toen alle boeren bijeen waren, maakte de poortwachter de zware deuren op een kiertje open en liet hen binnen. Intussen was het hele dorp op de been gekomen en spoedig wist iedereen, wat er eigenlijk te doen was.

„De reus, de reus, Bliksemoog is op komst," riepen de mensen elkander angstig toe. Toen bezetten de mannen snel de wallen. Gewapend met hellebaarden, zeisen en knuppels wachtten zij de komst van den reus af.

Het duurde niet lang of de grond begon al te dreunen van de daverende voetstappen van Bliksemoog. Hij liep hard, want hij had gezien, dat de dorpelingen hem met de wapens in de vuist afwachtten en dat maakte hem kwaad. Angstig verscholen de kinderen zich achter hun ouders. Weer blies de poortwachter op zijn hoorn, ten teken dat de reus genaderd was. De hellebaarden en zeisen gingen omhoog, de mannen begonnen dreigend te schreeuwen, toen plotseling boven al het lawaai de zware stem van Bliksemoog uitklonk:

„Wat denken jullie wel, nietige aardwormen? Doe die poort maar gauw open, want ik heb hem niet nodig," en meteen stapte hij heel gewoon over de hoge wallen heen. „Zo, hier ben ik en nu zorgen jullie maar eens gauw, dat ik aan behoorlijk eten en lekker drinken kom. Ik heb honger, en als jullie niet opschieten, eet ik jullie kinderen op!" Op hetzelfde ogenblik pakte hij een der kinderen en deed net alsof hij het wou inslokken. Wat gaf Petrus, zo heette de jongen, die door den reus was opgetild, een schreeuw! Van alle kanten kwamen de mensen al met eten en drinken aangesneld, want men zag wel, dat er tegen Bliksemoog toch niet te vechten viel. De reus zette Petrus weer op de grond en ging op zijn gemak zitten eten. Hij at alles op. Het was zóveel, dat het hele dorp er wel drie dagen genoeg aan had gehad! Bliksemoog veegde zijn lippen af, geeuwde eens en vertrok. De volgende dag kwam hij weer terug, en dat ging zo voortaan iedere dag! Het dorp leed er verschrikkelijk onder, want men kon het eten en drinken haast niet aangesleept krijgen. De dorpelingen zelf leden honger, want zij durfden den reus niets te weigeren. Dat kon zo niet langer duren en men begon te overleggen hoe men Bliksemoog zou kunnen verdrijven uit de streek. Niemand vond echter een goede oplossing voor de moeilijkheid.

En toch zou Bliksemoog niet lang meer leven, dank zij Petrus, die bijna door den reus was opgeslokt.

Op een goede morgen kwam Bliksemoog met erge kwade zin naar het dorp gestapt. Hij had een

Op hetzelfde ogenblik pakte hij een der kinderen....

....liep hij met twee tonnen snuif naar z'n hol terug.

ontzettende honger, want de porties, die de dorpelingen hem de laatste dagen gegeven hadden, waren hoe langer hoe kleiner geworden. Hij was van plan eens flink te gaan brommen!

Juist op 't ogenblik, dat de reus op het marktplein kwam, zat Petrus op een steen met een snuifdoos van zijn vader te spelen. Petrus had pas een flinke snuif genomen en hij moest er zo van niezen, dat de tranen hem over de wangen liepen. Bliksemoog had nog nooit een snuifdoos gezien en hij was opeens erg nieuwsgierig.

„Wat heb jij daar, jongen?" brulde hij. „Geef eens gauw hier dat ding, of ik eet je op."

Met bevende vingers gaf Petrus hem de snuifdoos.

Bliksemoog maakte de doos open.

„Hoe heet het goedje, dat hierin zit? Kun je dat eten?"

„Nee," zei Petrus, „dat moet je opsnuiven."

„Opsnuiven?" brulde de reus. „Wee als je mij bedriegt."

„Waarom zou ik je bedriegen?" antwoordde Petrus. „Haast alle mensen snuiven. Vooral als zij verkouden zijn of hoofdpijn hebben, of zich niet lekker voelen."

„Zo," bromde de reus, „dan zal ik het eens proberen."

Meteen snoof hij wat op. Het kriebelde lekker in zijn neus en hij begon te niezen.

„Hebben jullie veel snuif in het dorp?" riep hij.

„O, de kruidenier heeft tonnen vol."

„Dan ga ik ze halen," brulde Bliksemoog en met één stap stond hij voor de winkel van den kruidenier. Een kwartier later liep hij met twee tonnen vol snuif naar z'n hol terug. Zijn honger was hij vergeten en in z'n hol aangekomen, nam hij beide handen vol snuif. Hij snoof alles ineens op en toen begon hij zo geweldig te niezen, dat de mensen het in het dorp konden horen! Hij hield maar niet op. 't Werd hoe langer hoe erger en hij nieste op het laatst zó hard, dat het hol plotseling in elkaar stortte. De zware stenen vielen Bliksemoog op het hoofd en bedekten hem helemaal. Zo lag hij nog een half uur. Toen was de reus dood.

Wat waren de mensen van het dorp blij! Sindsdien staat de snuiftabak bij hen in hoge eer.... maar zij passen wel op, nooit te veel ineens van dat goedje te nemen.

GERRIT DE MORÉE

....toen begon hij zo geweldig te niezen....

EEN WEDLOOP MET HINDERNISSEN

't Drietal nu, had geen papieren,
'n Rijbewijs kwam ook van pas.
Want d'agenten wilden weten
Van wien of die wagen was.

„Kijk," zei Tom die dad'lijk voelde,
Dat het misliep met dien tocht,
„Kijk, daar komt juist de meneer aan
„Van wien ik dien wagen kocht."

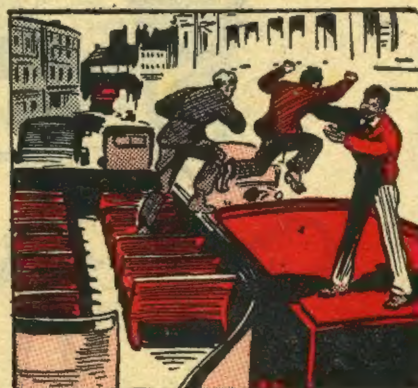
En terwijl d'agenten keken,
In de richting die Tom wees,
Nam ons drietal snel de benen,
Wat hun schuld wel klaar bewees.

Snoek was op een bus gesprongen,
Hield zich staande op een trêe
En nog juist op 't laatst momentje,
Kon Tom met 't vehikel mee.

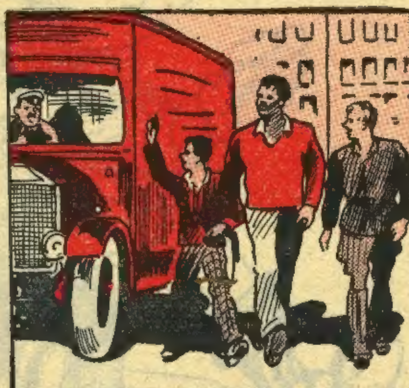
Maar ze waren nog niet veilig
Voor het snel agentenpaar,
Dat den conducteur toebrulde:
„Houdt de dieven.... stoppen daar!"

Juist passeerde een and're wagen,
D'autocar met groot gemak,
En ze wipten d' een na d' ander,
Over op het platte dak.

En hoe ook d' agenten riepen,
't Drietal reed er snel vandoor.
„'t Spijt me," zei Tom, „voor die mannen,
„Maar ons hachie gaat toch voor."

Toen zij aan de haven kwamen
Klommen ze weer naar benêe.
En de chauffeur dacht verwonderd:
„'k Had dat vrachtje toch niet mee?"

't Drietal stond nu op de kade.
„Tot zover gaat 't goed," zei Bob.
„Nu zien wij een boot te krijgen
„En we kiezen 't ruime sop!"

ONZE JAMBOREE-PRIJSVRAAG

Rondom het kampvuur

EEN hopman en vijf padvinders zaten bij het kampvuur en genoten zoals nooit te voren. Ze hadden allerlei kampliederen gezongen en spannende verhaaltjes verteld en de hopman zag aan Tom's gezicht dat de jongen

popelde van verlangen om iets te zeggen.

„Vooruit, Tom," lachte de hopman, „waar hapert het ?"

„Hopman," zei Tom, „ ik ken een raadselspel dat antwoord geeft op de vraag : wat leest ook een padvinder het liefst ?"

„Da's aardig," zei de hopman, „laat eens horen ?"

„Ik zal vijf dieren beschrijven," zei Tom, „en de e e r s t e letter van elk van die vijf namen vormt precies het woord van vijf letters,

dat antwoord geeft op de gestelde vraag.

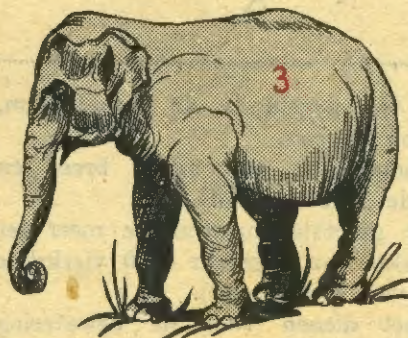
Luister dus goed :

No. 1 is listig, kruipt op zijn buik en heeft 'n gespleten tong.

No. 2 is een roofdier dat ongevaarlijk is voor den mens, maar de gewoonte heeft 's nachts te huilen.

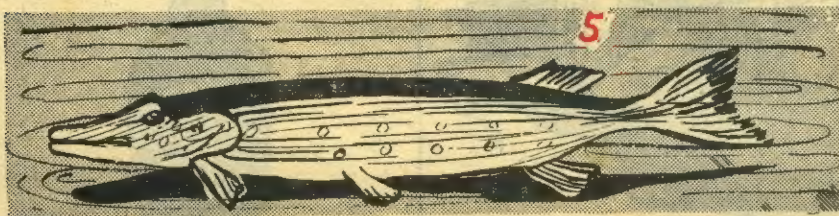
No. 3 heeft een reuzelange neus en uit zijn tanden maakt men biljartballen.

No. 4 is een knaagdier. dat

men in pakhuizen vindt en ook in het water.

No. 5 ten slotte is een roofvis die het zoetwater afstroopt en

bijna elke dag zijn gewicht aan vis opeet.

Hoe zijn die namen en welk woord wordt gevormd door de eerste letters van die namen ?"

„Goed gedaan, Tom," lachte de hopman. „Ik zie aan het gelaat van de jongens, dat ze al precies weten hoe het antwoord klinkt op die vraag van je, want je hebt de „sporen" zo duidelijk aangegeven, dat allen, die hier rondom het kampvuur zitten, ze gemakkelijk zullen thuisbrengen."

Jongens en meisjes, laat nu eens kijken of jullie even knap zijn als de padvinders rondom het kampvuur.

De namen van de dieren behoeven jullie niet op te schrijven, alléén het woord dat gevormd wordt uit de eerste letters van die vijf namen. Willen jullie de namen erbij schrijven, ook goed, maar nodig is het niet.

Schrijf jullie antwoord op een brief k a a r t (geen brieven a.u.b.) en adresseer ze

v ó ó r 3 A u g u s t u s a.s. aan :

DE REDACTIE „SJORS"
Nassaulaan 51, Haarlem.

Zet in de linkerbovenhoek op de voorzijde : Jamboree-Prijsvraag.

We loven voor deze prijsvraag 100 fraaie prijzen uit. Doe allen mee en vergeet niet, in te zenden vóór 3 Augustus, want wat na die datum binnenkomt, gaat onherroepelijk in de prullenmand.

BONT ALLERLEI

Een tekenkunstje

HET gaat er om, deze figuur in één trek te tekenen, dus zonder pen of potlood op te lichten, ook mogen de lijnen elkaar geen enkele keer kruisen.

Om jullie op dreef te helpen, verraden we, dat jullie kunnen beginnen bij het pijltje en eindigen bij het kleine cirkeltje.

Wie zoekt zal zeker vinden.

MET EEN GROTE VOGELKOP boven op het hoofd loopt de Haussa-inboorling in Nigeria, wanneer hij jacht op vogels wil maken.

Zijn pijl kan niet ver genoeg schieten en daarom heeft hij dit trucje bedacht om dicht genoeg bij de vogels te kunnen komen, zonder hen op te schrikken. Hij kruipt op zijn knieën door het hoge gras en zo lijkt het net, of er 'n vogel door het gras komt aanwandelen. Het lukt hem op die manier, heel wat vogels te verschalken.

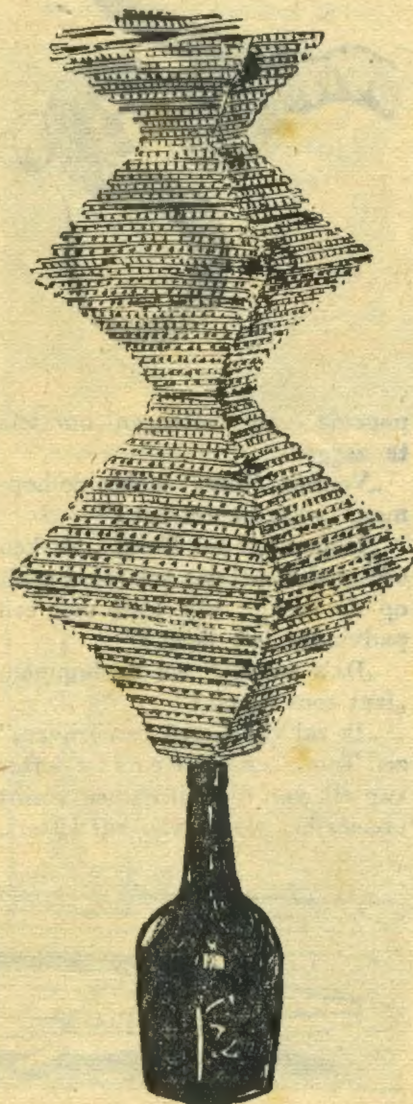

Oplossing vorig nummer

EEN CIJFERPUZZELTJE

1	6	8
2	7	9
4	5	3
9	0	0

IN AMERIKA houdt men ervan om met lucifers allerlei kunstjes uit te halen. Een zekere Paravon Bachdoian, die bekend staat als de grootste gedulds-athleet, heeft het klaargespeeld om met 10034 lucifers dit bouwwerk op te richten op de hals van een fles. Proberen jullie ook eens, of jullie zoveel geduld hebben?

DE GROOTSTE STUWDAM ter wereld is de Boulderdam, 400 km. ten Noordoosten van Los Angeles.

Hij is twee jaar geleden gebouwd, is 400 meter breed en verbindt de staat Arizona met de staat Nevada.

Door deze dam heeft men het grootste kunstmatige meer ter wereld geschapen, met een oppervlakte van ongeveer 6000 vierkante kilometer ($^1/_7$ van de oppervlakte van Zwitserland).

Het water van het meer moet dienen voor de bewatering van Zuid-Californië en het vruchtbaar maken van grote, dorre vlakten.

DE TANDJES VAN LIESELOE

DOOR V. LATTE

Lieseloe was enig kindje
En daardoor wel wat verwend.
At en dronk wat ze begeerde,
't Snoepen was ze zo gewend.

Moeder zei: „Je tandjes poetsen,
Elke morgen, Lieseloe!"
En ze kreeg een leuke borstel,
En ze knikte: „Fijn, hè moe?"

En ze kreeg een leuke borstel....

's Avonds was ze veel te slap'rig,
Wou direct maar liefst naar bed.
's Morgens bleef ze tè lang liggen,
Dacht: „Ik haal de school nog net!"

En zo ging het alle dagen,
't Borsteltje blééf nieuw en fijn.
Lieseloe vergat haar tandjes.
Waarom zou dat nodig zijn?

Op een dag voelde z'een prikje,
Daar heel achter aan haar wang.
Even trok z'een pruilemondje,
En keek wel een beetje bang.

Op dat prikje volgd' een ander,
Lieseloe vond het wat naar!
Tranen drupten uit haar oogjes....
Och, wat deed dat tandje raar.

't Werd nog erger met die tandjes,
Moeke vroeg: „Wat kan dat zijn?"
„'k Wil wel graag mijn tandjes poetsen,"
Snikte 't kind, „maar 't doet zo'n pijn"

Naar den man in de kliniek....

't Was tè laat en na dat tandje
Werd een tweede en derde ziek.
Lieseloe moest mee met moeder
Naar den man in de kliniek....

Lieseloe maakt thans zorgvuldig
Elke dag haar tandjes rein.
's Morgens, 's middags, 's avonds even
En ze vindt het reuzefijn!....

FEESTDAG

Voor zijn huisje op het bankje
zit kabouter Piggelmee.
Denkt aan tijden, lang geleden,
rookt een pijpje, heel tevree.

Morgen is hij jarig, weet je,
ja, hij wordt al honderd jaar.
't Is een hele leeftijd, vind ik,
honderd jaren bij mekaar.

Piggelmee wordt ook gehuldigd,
want het a-capella koor
der kabouters is reeds weken
aan het repeteren, hoor!

Nu, wij willen Piggelmee ook
op die heugelijke dag
onze wensen niet onthouden:
„Dat hij nog lang leven mag!"

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EEN LASTIGE KLANT.

